

Προς: Τα μέλη της Πανεπιστημιακής Κοινότητας
του Πανεπιστημίου Κρήτης

Αγαπητοί συνάδελφοι,

Εδώ και καιρό ήμουν εξαιρετικά προβληματισμένος για την συνέχιση της θητείας μου στην Πρυτανεία, εκτιμώντας και τις όποιες ρυθμίσεις, έχουν γίνει, ή θα γίνουν στο άμεσο μέλλον.

Εκλέχτηκα μέλος της Πρυτανείας πριν ο ν.4009/11 υπάρξει καν ως προσχέδιο. Ανέλαβα τα καθήκοντα του αντιπρύτανη ακαδημαϊκών υποθέσεων & προσωπικού λίγες μέρες μετά την ψήφισή του, με έντονο το **δίλημμα** κατά πόσο θα μπορούσα να βρω ένα μέτρο ισορροπίας ανάμεσα στην επιθυμία μου να προσφέρω στο ΠΚ και στην ισχυρή πεποίθησή μου ότι ο ν.4009/11 είναι εγκληματικά πρόχειρος και έχει ως στόχο να αλλάξει τον χαρακτήρα του πανεπιστημίου σε μια κατεύθυνση που με βρίσκει θεμελιωδώς αντίθετο, και με αιχμή την αλλαγή του μοντέλου διοίκησης που βασίζεται πλέον στην ύπαρξη ενός συμβουλίου με κρίσιμες αρμοδιότητες και χωρίς λογοδοσία στην πανεπιστημιακή κοινότητα.

Εντούτοις, ανέλαβα καθήκοντα επιχειρώντας να εργαστώ σκληρά, ώστε να συνεισφέρω στη λειτουργία του Ιδρύματος σε κλίμα ασφάλειας και σχετικής ηρεμίας και ταυτόχρονα να βοηθήσω στην ανάδειξη τεκμηριωμένα των αδυναμιών και των κενών του ν.4009/11 και των στρεβλώσεων που θα επιφέρει. Οι **δύο στόχοι** αυτοί υπήρξαν μέσα μου **εντελώς αλληλένδετοι**.

Στους 15 και πλέον μήνες που μεσολάβησαν, σε ένα κλίμα ανελέητης προπαγάνδας κατά των πανεπιστημίων, έστω και η μερική εφαρμογή παγίων ή και μεταβατικών διατάξεων του ν.4009/11, έχει οδηγήσει τα πανεπιστήμια σε μία εφιαλτική καθημερινότητα, λόγω των πολλών και πολύμορφων ασαφειών τους και της ασυμβατότητάς τους με άλλους νόμους. Η ελπίδα ότι η νέα πολιτική ηγεσία του υπουργείου θα βελτίωνε την όλη κατάσταση μετά τις βουλευτικές εκλογές του Ιουνίου 2012, διαψεύστηκε καθώς ο τροποποιητικός ν.4076/12 (που τέθηκε σε εφαρμογή στις 10-8-12) όχι μόνο δεν οδήγησε σε υπέρβαση των αδιεξόδων του ν.4009/11, αλλά αντίθετα, με πονηρά ασαφείς διατυπώσεις, κατέστησε ακόμα πιο προβληματική την εφαρμογή του, σε ένα μάλιστα εξωπραγματικά ασφυκτικό χρονοδιάγραμμα ακόμα πολυπλοκότερων νομοθετικών ρυθμίσεων και εκβιαστικών διατάξεων.

Μετά από 15 μήνες, έχω πεισθεί ότι η επιβολή αυτού του νέου νομικού πλαισίου αποτελεί μέρος της προσπάθειας εφαρμογής συγκεκριμένης πολιτικής για τα πανεπιστήμια, με την οποία διαφωνώ θεμελιωδώς: το πανεπιστήμιο από **δημόσιο** και **ανεξάρτητο** από την αγορά, θα πρέπει να μετατραπεί σε **επιχειρηματικό** και **χειραγωγούμενο** από αυτήν. Η προσπάθεια αυτή συνεπικουρείται από τη σαφή **πολιτική** μιας σταδιακής αλλά με γρήγορο ρυθμό εντεινόμενης **οικονομικής ασφυξίας** και **διοικητικής παράλυσης** των πανεπιστημίων, που **δεν είναι διαχειρίσιμη** από καμία πανεπιστημιακή διοίκηση, όσο ικανή και αν είναι και όσο καλές προθέσεις και αν έχει. Το περιβόητο «σχέδιο ΑΘΗΝΑ» αποτελεί μόνο την αρχή μιας ολοένα αυταρχικότερης και βιαιότερης πολιτικής, που έχει κουρελιάσει προ πολλού τις συνταγματικές επιταγές για την Ανώτατη Παιδεία. Πρόκειται για πολιτική που εκτιμώ ότι στοχεύει στην διάλυση του δημοσίου πανεπιστημίου.

Κατά το νέο ακαδημαϊκό έτος που τα προβλήματα διαχείρισης της καθημερινότητας έχουν οξυνθεί και έχει γενικευτεί η επίθεση προς όλο το προσωπικό που υπηρετεί στο Δημόσιο (ν.4093/12 και απολύσεις), η Πρυτανεία επιπλέον επιφορτίστηκε και με την διενέργεια των εκλογών και την συγκρότηση σε σώμα του 1^{ου} συμβουλίου με χρονικό ορίζοντα την ρητά διατυπωμένη στον ν.4076/12, ημερομηνία της 25^{ης}-10-12, δηλαδή, εντός μόλις 55 ημερών από την έναρξη του ακαδημαϊκού έτους και μόλις 34 από την δημοσίευση της απαιτούμενης υπουργικής απόφασης για τους όρους και την διαδικασία των εκλογών αυτών (21-9-12). Επρόκειτο για χρονοδιάγραμμα τόσο ασφυκτικό, που όπως κατέθεσα γραπτώς στο Πρυτανικό Συμβούλιο (συνεδρία 769^η/12-9-12) και δήλωσα δημόσια στις 14-9-12, δεν εξασφάλιζε την αρτιότητα της εκλογικής διαδικασίας. Αντιθέτως, θεσμοθετήθηκε για να γίνει η εκλογή του 1^{ου} συμβουλίου με συνοπτικές διαδικασίες, χωρίς επαρκή ενημέρωση της Πανεπιστημιακής Κοινότητας και διάλογο μεταξύ των μελών της, με αποτέλεσμα η όλη διαδικασία να έχει τελικά σοβαρές τυπικές και ουσιαστικές πλημμέλειες. Φυσικά, αν και επιχειρήθηκε, το χρονοδιάγραμμα αυτό δεν τηρήθηκε, όπως ήταν εξ αρχής προφανές ότι θα συνέβαινε.

Όλη αυτή η κατάσταση **αποδυνάμωσε** μέσα μου το **κίνητρο που με ενεργοποιούσε** στην εκτέλεση των καθηκόντων μου και ως εκ τούτου υπέβαλα σήμερα την παραίτησή μου από την θέση του αντιπρύτανη ακαδημαϊκών υποθέσεων & προσωπικού.

Στο κείμενο που ακολουθεί, τα προαναφερθέντα **αναλύονται λεπτομερώς**.

1. Όταν στις 16/5/11 υπέβαλα μαζί με τα άλλα μέλη της Πρυτανείας υποψηφιότητα στις επικείμενες πρυτανικές εκλογές της 30^{ης}/5/11, ο ν.4009/11 δεν ήταν γνωστός ούτε ως προσχέδιο· μόνο το «*Κείμενο Διαβούλευσης*» είχε προηγηθεί αρκετούς μήνες πριν, είχε υποστεί κριτική και είχε απορριφθεί ως ανεπαρκές από την Πανεπιστημιακή Κοινότητα στην συντριπτική της πλειοψηφία, συμπεριλαμβανομένης και της Συγκλήτου του Παν/μίου Κρήτης (συνεδρία 282/8-12-10, όπου διατυπώθηκαν οι βασικές θέσεις και συγκεκριμένες προτάσεις του Πανεπιστημίου Κρήτης για αλλαγές στο θεσμικό πλαίσιο των ΑΕΙ).

Όταν στις 30/6/11 ανακοινώθηκε το προσχέδιο του ν.4009/11, το οποίο τελικά ψηφίστηκε με ήσσυονος σημασίας αλλαγές στις 30/8/11 παρά τις σοβαρές ενστάσεις της Πανεπιστημιακής Κοινότητας (συμπεριλαμβανομένης και της Συγκλήτου του Παν/μίου Κρήτης στη συνεδρία 290/7-7-11), είχα ισχυρούς ενδοιασμούς να αναλάβω τα καθήκοντα του αντιπρύτανη από 1/9/11, καθώς ως μέλος της Πρυτανείας θα βρισκόμουν σε εξαιρετικά δύσκολη θέση να εφαρμόσω το νομοθέτημα αυτό, το οποίο θεώρησα και θεωρώ, όχι μόνο ανεπαρκές να επιλύσει τα πολλά προβλήματα του προηγούμενου νομικού πλαισίου των ΑΕΙ, αλλά καταστροφικό για την ανώτατη εκπαίδευση, την ελευθερία στην έρευνα και τον δημόσιο χαρακτήρα της Παιδείας (που μαζί με την Υγεία, αποτελούν τις μείζονες κοινωνικές παροχές μιας συντεταγμένης δημοκρατικής κοινωνίας προς τους πολίτες της).

Εκτοτε, το **δίλημμα** που αντιμετώπιζα συνεχώς είναι κατά πόσο μπορώ (και ως αντιπρύτανης και ως πρόσωπο με συγκεκριμένη άποψη για το τί είναι πανεπιστήμιο, αλλά και άποψη για την σημερινή κατάσταση της χώρας) **να βρω μια χρυσή τομή**, ένα μέτρο ισορροπίας ανάμεσα στην **επιθυμία μου να προσφέρω** στο Πανεπιστήμιο Κρήτης με συναίσθηση της ευθύνης που αναλαμβάναμε όλα τα μέλη της Πρυτανείας έχοντας σε μεγάλο βαθμό την εμπιστοσύνη της κοινότητας, και στην ισχυρή πεποίθησή μου ότι ο ν.4009/11 είναι εγκληματικά **πρόχειρος**, έχει ως στόχο **να αλλάξει τον χαρακτήρα του πανεπιστημίου** σε μια κατεύθυνση που με βρiscει θεμελιωδώς αντίθετο και η εφαρμογή του επιχειρείται **συκοφαντώντας και ακυρώνοντας** τα πανεπιστήμια και ιδιαίτερα τις αιρετές διοικήσεις τους (διατύπωσα την θέση αυτή ως μέλος της Συγκλήτου, με μήνυμά μου προς τη Σύγκλητο στις 25/7/11 για το προσχέδιο του μετέπειτα ν.4009/11).

Εν τούτοις, αποφάσισα τελικά να αναλάβω τα καθήκοντα του αντιπρύτανη για τους εξής λόγους:

(α) Την εμπιστοσύνη που έδειξε σε όλα τα μέλη της Πρυτανείας ένα μεγάλο μέρος της Πανεπιστημιακής Κοινότητας, γεγονός που μου δημιούργησε έντονο αίσθημα ευθύνης να συνεισφέρω στην αντιμετώπιση των πολλών προβλημάτων που αντιμετώπιζε και αντιμετωπίζει το Πανεπιστήμιο Κρήτης και μάλιστα στις ιδιαίτερα αντίξοες κοινωνικές και οικονομικές συνθήκες των τελευταίων δύο ετών.

(β) Την εκτεταμένη πανελληνίως αρνητική στάση της πανεπιστημιακής κοινότητας απέναντι στον ν.4009/11, γεγονός που μου δημιούργησε την αίσθηση ότι υπάρχουν δυνατότητες να προφυλαχθεί το Πανεπιστήμιο Κρήτης από τις πολλαπλές αρνητικές συνέπειες του νομοθετήματος αυτού, παραμένοντας σε διαρκή επαγρύπνηση και προβαίνοντας σε όλες τις απαραίτητες προς τούτο ενέργειες, όπως επισημάνθηκε στην από 1-9-11 ανακοίνωση της Πρυτανείας και όπως αποφάσισε η Σύγκλητος κατά την 291^η/15-9-11 συνεδρία της.

(γ) Την ελπίδα ότι η τεκμηριωμένη, νηφάλια, αλλά και στιβαρή αντίδραση στον νόμο αυτό, θα έκανε την πολιτική ηγεσία του Υπουργείου Παιδείας να κατανοήσει τα αδιέξοδα στα οποία οδηγούσε τα πανεπιστήμια, με το να υιοθετεί συχνά απαράδεκτες επικοινωνιακές τακτικές, να προχωρά σε μετωπικές συγκρούσεις με την πανεπιστημιακή κοινότητα και να επιβάλει ένα νόμο που έχει πάμπολλα κενά, νομοθετώντας πρόχειρα την «επανίδρυση» των πανεπιστημίων σαν να μην έχουν τούτα ιστορία και άρα καμία ανάγκη θεσμικής συνέχειας για να λειτουργήσουν επαρκώς.

(δ) Την εκτίμησή μου – σε συνδυασμό με τα παραπάνω – ότι ο ν.4009/11 είναι ανεφάρμοστος, όχι απλώς (ούτε καν κυρίως) γιατί δεν είχε την συναίνεση της κοινότητας στην οποία επρόκειτο να εφαρμοστεί, αλλά γιατί είναι εξαιρετικά πρόχειρος, έχει εσωτερικές αντιφάσεις και νομικές κακοτεχνίες και κυρίως, βασιζόταν σε ένα χρονοδιάγραμμα ασφικτικό, και εξωπραγματικό (η εφαρμογή του απαιτούσε την έκδοση μέχρι 31/8/12 – δηλαδή μέσα σε 12 μήνες - 32 υπουργικών αποφάσεων και 10 προεδρικών διαταγμάτων, με πρωτοβουλία των αρμόδιων υπουργείων).

Στους 15 και πλέον μήνες της θητείας μου, η ισορροπία που μπόρεσα να βρω ήταν η εξής:

(I) Να εργαστώ όσο περισσότερο γίνεται, συνεισφέροντας στη λειτουργία του Ιδρύματος σε κλίμα ασφάλειας και σχετικής ηρεμίας.

(II) Να εργαστώ επίσης όσο εντονότερα γίνεται στο να αναδειχθούν με τεκμηριωμένο τρόπο οι αδυναμίες και τα κενά του ν.4009/11 και οι στρεβλώσεις που θα επιφέρει, καθώς επίσης και να προσπαθήσω για τον όσο γίνεται γρηγορότερο και αντικειμενικότερο συνταγματικό έλεγχο βασικών διατάξεών του (δείτε την

ανακοίνωση της πρυτανείας στις 1/9/11 και την απόφαση της συγκλήτου 291/15-9-11).

Τα δύο σημεία αυτά υπήρξαν μέσα μου **εντελώς αλληλένδετα** και **δεν θα μπορούσε το ένα να υπάρχει χωρίς το άλλο**.

Στο διάστημα αυτό, φάνηκαν τα εξής:

(1) Το ανεφάρμοστο του ν.4009/11 για τους λόγους που προανέφερα· δεν εκδόθηκε κανένα από τα 10 απαιτούμενα προεδρικά διατάγματα, εκδόθηκαν μόλις 3 υπουργικές αποφάσεις από τις προαπαιτούμενες 32 και μάλιστα η μία από την υπηρεσιακή υπουργό στις 18/6/12, ενώ με τον τροποποιητικό ν.4076/12, καταργήθηκε στη πράξη η μία από τις ανωτέρω υπουργικές αποφάσεις και προστέθηκαν άλλες 3, εκ των οποίων εκδόθηκε η μία για τις εκλογές του συμβουλίου (21-9-12) που τελικά ανακλήθηκε/καταργήθηκε ρητά μαζί με τις δύο πρώτες από τον ίδιο τον υπουργό με νέα απόφασή του στις 16-11-12¹. Πρόκειται για παροιμιώδεις παλινωδίες που αναδεικνύουν την προχειρότητα, αλλά και την πρόθεση αυταρχικής επιβολής του νέου νομικού πλαισίου από τον υπουργό, με την πολιτική του αιφνιδιασμού¹.

(2) **Ανεξάρτητα** από το μοντέλο κεντρικής διοίκησης των ΑΕΙ (συμβούλιο ιδρύματος, νέου τύπου πρύτανης και κοσμήτορες), η μερική έστω εφαρμογή παγίων ή και μεταβατικών διατάξεων του ν.4009/11 οδήγησε τα πανεπιστήμια σε μία **εφιαλτική καθημερινότητα**, λόγω των πολλών και πολύμορφων ασαφειών τους και της ασυμβατότητάς του με άλλους νόμους που είτε προϋπήρχαν, είτε ακολούθησαν (ιδιαίτερα ο ν.4024/11 για την δημόσια διοίκηση και το ενιαίο μισθολόγιο).

(3) Τον 2/2012, όλα ανεξαιρέτως τα πανεπιστήμια υπέγραψαν προσφυγές στο Συμβούλιο της Επικρατείας κατά των δύο υπουργικών αποφάσεων που εκδόθηκαν κατ' εξουσιοδότηση του ν.4009/11 για να ελεγχθεί η συνταγματικότητα τους, και 13 από αυτά τις επικαιροποίησαν τον 11/2012 με προσφυγές κατά της υπουργικής απόφασης που εκδόθηκε στις 21-9-12 κατ' εξουσιοδότηση του τροποποιητικού ν.4076/12 (βλ. όμως υποσημείωση 1).

(4) Η προηγούμενη πολιτική ηγεσία του Υπουργείου Παιδείας, καθώς και συγκεκριμένη μερίδα δημοσιογράφων, με έντονα υβριστικό τρόπο, ψευδείς ισχυρισμούς και έωλα επιχειρήματα, προσπάθησε συστηματικά να παρουσιάσει τα πανεπιστήμια ως χώρους διαφθοράς, διαπλοκής, διασπάθισης του δημοσίου χρήματος και ανομίας. Η ίδια κατάσταση συνεχίζεται από μέρος των ΜΜΕ και σήμερα, ενώ η νυν πολιτική ηγεσία ακολουθεί την πολιτική της διασποράς ασαφών και «συναινετικών», αλλά εν τέλει ψευδών δηλώσεων, σε μια προσπάθεια αποκοίμισης της Πανεπιστημιακής Κοινότητας πριν από τον εκάστοτε αιφνιδιασμό επιβολής αυταρχικών μέτρων (βλ. «σχέδιο ΑΘΗΝΑ» και τα όσα είχαν προηγηθεί περί «διαλόγου» κλπ).

(5) Με πρόσχημα την όντως δύσκολη οικονομική συγκυρία, επεβλήθη στα πανεπιστήμια μια σταδιακά εντεινόμενη οικονομική ασφυξία, με στόχο την εξάντλησή τους, την καταρράκωση του κύρους τους και την συνολική υπονόμηση της λειτουργίας τους (απαγόρευση χρήσης ταμειακών υπολοίπων και το μετέπειτα «κούρεμα» τους, η μη έγκριση τακτικού προϋπολογισμού για το 2012 μέχρι τον Αύγουστο του 2012, η δραματική μείωση των δημοσίων επενδύσεων, η συρρίκνωση έως εξαφάνιση των πιστώσεων για συμβασιούχους διδάσκοντες, η επ' αόριστον αναστολή διορισμών προσωπικού όλων των κατηγοριών, η απειλή της απόλυσης διοικητικού προσωπικού βάσει του ν.4093/12, ή και η απόλυσή του σε 4 πανεπιστήμια προς το παρόν).

Στις συνθήκες αυτές και όπως επισημάνθηκε σε μήνυμα της Πρυτανείας στις 2/4/12, το Πανεπιστήμιο Κρήτης συνέχισε να λειτουργεί αξιοπρεπώς με τρόπο σύννομο και δεοντολογικά ορθό, συνεχίζοντας την θετική του πορεία στον ακαδημαϊκό χώρο, τόσο από εκπαιδευτικής, όσο και από ερευνητικής πλευράς. Παράλληλα, η Σύγκλητος του Ιδρύματος με ψήφισμά της (συνεδρία 304/19-7-12) που απέστειλε στον Υπουργό Παιδείας, επεσήμανε τα σοβαρά και πολύμορφα αδιέξοδα που το Ίδρυμα - χωρίς δική του ευθύνη - θα αντιμετώπιζε από το νέο ακαδημαϊκό έτος.

Δυστυχώς όμως, μετά τις τελευταίες βουλευτικές εκλογές και την ανάδειξη κυβέρνησης, όχι μόνο δεν υπήρξε σοβαρή προσπάθεια να αντιμετωπιστούν τα συσσωρευμένα και βαθύτατα προβλήματα των πανεπιστημίων, αλλά με τρόπο αιφνιδιαστικό και επιχειρώντας την ακροβασία μεταξύ ριζικά αντίθετων απόψεων και τάσεων, η τωρινή πολιτική ηγεσία του Υπουργείου Παιδείας επιχείρησε μια **δήθεν επίλυση** των προβλημάτων αυτών: Κατέθεσε με την μορφή του κατεπείγοντος νομοσχεδίου, τον ν.4076/12 που περιλαμβάνει ρυθμίσεις, οι οποίες όχι μόνο δεν οδηγούν σε υπέρβαση των αδιεξόδων του ν.4009/11, αλλά αντίθετα καθιστούν ακόμα πιο προβληματική την εφαρμογή του. Και τούτο εξ αιτίας ενός εξ ίσου

¹Φ.122.1/908/144145/B2/16-11-12 (ΦΕΚ 3048B/16-11-12). Αν και το ΦΕΚ έχει ημερομηνία 16-11-12, η δημοσίευσή του έγινε 21-11-12, μία μέρα **μετά** την εκπνοή της προθεσμίας για την κατάθεση της προσφυγής των πανεπιστημίων κατά της προηγούμενης υπουργικής απόφασης της 21^{ης}-9-12, ώστε να μη γίνει γνωστή η νέα απόφαση που ανακαλεί την προηγούμενη **πριν** την κατάθεση της προσφυγής και έτσι να τεθεί και αυτή η νέα προσφυγή «εκτός μάχης» για δικονομικούς λόγους.

ασφυκτικού χρονοδιαγράμματος, ακόμα πολυπλοκότερων νομοθετικών ρυθμίσεων και εκβιαστικών διατάξεων, σε συνδυασμό και με μιας απaráμιλλης ασάφειας διατάξεις, οι οποίες αναμειγνύουν αρμοδιότητες και λειτουργίες των διοικητικών οργάνων που προβλέπει ο ν.4009/11, με εκείνα που προϋπήρχαν αυτού², με ένα και μοναδικό στόχο· την **πάση θυσία** εκλογή συμβουλίου του ιδρύματος.

Η εκτίμηση μου για την πορεία των γεγονότων ήταν η εξής:

(1) Ο συνταγματικός έλεγχος θα ολοκληρωνόταν μέχρι 31/8/12.

(2) Οι βουλευτικές εκλογές της 17^{ης}/6/12 θα έδιναν κάποια ανάσα, ένα τόνο αισιοδοξίας για το μέλλον των πανεπιστημίων.

- Το (1) δεν συνέβη για συγκυριακούς λόγους, μετά και την κωλυσιεργία της τότε υπουργού που πήρε την αναβολή ενός μηνός για την συζήτηση στο ΣτΕ, χρονικό διάστημα που αποδείχθηκε μοιραίο για την ολοκλήρωση της συζήτησης (συνταξιοδότηση του προέδρου του ΣτΕ, ψήφιση του ν.4076/12 και άρα παραπομπή της συζήτησης των προσφυγών σε μεταγενέστερο χρόνο για τυπικούς λόγους – τροποποίηση των δικογράφων και ορισμό νέας δικάσιμης).

- Το (2) αποδυνάμωσε μεν σημαντικά τις πολιτικές δυνάμεις που στηρίζουν την αποδόμηση του δημοσίου πανεπιστημίου, αλλά όχι τόσο ώστε να πάνσουν να είναι κυβέρνηση. Δυστυχώς, η (συγ)κυβέρνηση που προέκυψε αποδείχτηκε εφιαλτικότερη της προηγούμενης.

2. Μετά την ψήφιση του νέου τροποποιητικού νόμου (ν.4076/12), τον μελέτησα λεπτομερώς και όσο πιο "αποϊδεολογικοποιημένα", σε μια προσπάθεια να δω όσο πιο αντικειμενικά μπορώ τα πράγματα και κατόπιν να πάρω τις αποφάσεις μου, βάσει και της προσωπικής μου θέσης για το τί σημαίνει πανεπιστήμιο επιστημονικά και κοινωνικά.

Το αποτέλεσμα για μένα ήταν απογοητευτικό:

(α) Οι νομικές κακοτεχνίες του ν.4009/11 συνεχίζονται και επαυξάνονται, εντεινόντας την σύγχυση στην λειτουργία των πανεπιστημίων σε όλα τα επίπεδα (ΓΣ τμήματος, σύγκλητος, μονομελή όργανα κλπ). Στο σχετικό κείμενο που έστειλα στην Σύγκλητο στις 21/8/12 περιλαμβάνονται όσα είχα εντοπίσει μέχρι τότε³. Εκτοτε διαπιστώθηκαν και άλλα από άλλα πανεπιστήμια και κατατέθηκαν στο Υπουργείο Παιδείας.

(β) Πρόκειται για ένα νόμο με τον οποίο ο νέος υπουργός επιχείρησε να συμβιβάσει τα ασυμβίβαστα, ενώ σε ορισμένες κρίσιμες μάλιστα περιπτώσεις εντείνει τον αυταρχισμό του ν.4009/11· για παράδειγμα, η τροποποίηση του άρθρου 7 παρ.6 του ν.4009/11 με το άρθρο 1 παρ.4 του ν.4076/12, που δίνει μονομερώς εν τέλει το δικαίωμα στον υπουργό Παιδείας να καταργεί ή να συγχωνεύει ιδρύματα και τμήματα με συνοπτικές διαδικασίες. Εκεί στηρίζεται και το περιβόητο «σχέδιο ΑΘΗΝΑ» για τον «εξορθολογισμό» του χάρτη της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης μέσα σε δύο μήνες!

(γ) Υπάρχει πληθώρα σημείων που, κατά την γνώμη μου, είτε δεν λύνουν κανένα από τα προβλήματα του ν.4009/11, είτε τα επιδεινώνουν. Π.χ. η προεπιλογή πρύτανη και κοσμητόρων από το συμβούλιο, όπως και η μη εκπροσώπηση όλων των τμημάτων στη σύγκλητο (μέχρι 2 ανά σχολή απλώς με απόφαση του πρύτανη και ακολούθως κυκλική εναλλαγή των τμημάτων ανά διετία). Παράλληλα, δεν αγγίζει καθόλου τις διατάξεις του ν.4009/11 με τις οποίες εκχωρούνται θεμελιώδεις αρμοδιότητες από τη Σύγκλητο στο συμβούλιο³.

(δ) Η παράταση της θητείας των αντιπρυτάνεων είναι για μένα νομικά έωλη και δεοντολογικά προβληματική. Πιο συγκεκριμένα³:

Σύμφωνα με το άρθρο 12 του ν.4076/12, η θητεία των αντιπρυτάνεων του Πανεπιστημίου Κρήτης λήγει την 31^η/8/15 όπως προκύπτει από το νομοθετικό καθεστώς βάσει του οποίου έχουν εκλεγεί. Όμως, σύμφωνα με την ανωτέρω διάταξη, οι αρμοδιότητές τους «διαμορφώνονται όπως ορίζει ο ν.4009/11 τροποποιούμενος με τον [ν.4076/12]». Εντούτοις, ο θεσμός του αντιπρύτανη καταργείται με τον ν.4009/11 και δεν επαναφέρεται με τον ν.4076/12, και άρα είναι σαφές ότι η **θητεία** αυτή παραμένει **χωρίς**

²Μία πρώτη αρκετά λεπτομερή καταγραφή και ανάλυση των ασαφειών και των εμπλοκών που συνεπάγεται ο ν.4076/12 έστειλα στην Σύνοδο των Πρυτάνεων στις 17/8/12 και στα μέλη της Συγκλήτου του ΠΚ στις 21/8/12, και ο Πρύτανης προς τον Υπουργό Παιδείας και τον γ.γ. του Υπουργείου Παιδείας με την υπ' αριθμ. πρωτ. 271/20-8-12 επιστολή του. Ακολούθησαν ανάλογα έγγραφα και από άλλα πανεπιστήμια. Η μοναδική μέχρι τώρα αντίδραση υπήρξε η εγκύκλιος Φ.122.1/759/109090/B2/18-9-12 του γ.γ., η οποία απαντά σε πολύ λίγα ερωτήματα, για δε τα υπόλοιπα είτε απαντά ασαφώς ή αυθαίρετα, είτε τα αποσιωπά πλήρως.

³Για την λειτουργία των οργάνων διοίκησης των παν/μίων στο νέο νομικό πλαίσιο και συγκριτικά με το προηγούμενο πλαίσιο, κατέθεσα λεπτομερή εισήγηση στην 2^η Σύνοδο των Αντιπρυτάνεων Ακαδημαϊκών Υποθέσεων & Προσωπικού (29/11/12) που υιοθετήθηκε από την Σύνοδο των Αντιπρυτάνεων και κοινοποιήθηκε στα μέλη της Συγκλήτου του Παν/μίου Κρήτης στις 4/12/12.

περιεχόμενο, δεδομένου μάλιστα ότι ο ν.4009/11 καταργεί το Πρυτανικό Συμβούλιο ως συλλογικό όργανο του Ιδρύματος.

Μπορεί να θεωρηθεί ως **εύλογη** η **ερμηνεία** ότι αφού δεν έχει νόημα η θητεία ενός οργάνου (του αντιπρύτανη) το οποίο δεν υφίσταται με τον ν.4009/11, αλλά υφίσταται ο αναπληρωτής πρύτανης, τότε οι τελευταίοι αντιπρυτάνεις θα είναι οι πρώτοι αναπληρωτές πρύτανης του νέου πλαισίου, που θα τους ορίσει ο πρύτανης⁴. Αυτό θα μπορούσε ενδεχομένως να είναι αποδεκτό σε περιόδους ομαλότητας, κατά τις οποίες το νέο νομικό πλαίσιο τύγχανε ευρείας αποδοχής στις γενικές του γραμμές. Αυτό όμως δεν αληθεύει και ως εκ τούτου κατά την άποψή μου, **πρέπει** να ληφθούν πλήρως υπ' όψιν οι **ουσιώδεις διαφορές** του αναπληρωτή πρύτανη από τον αντιπρύτανη. Συγκεκριμένα, ο αναπληρωτής πρύτανης

- **Δεν εκλέγεται** από την πανεπιστημιακή κοινότητα, αλλά **διορίζεται** από τον Πρύτανη **μετά από έγκριση** του **συμβουλίου** του ιδρύματος (άρθρο 8, παρ. 17 του ν.4009/11).

- **Δεν είναι μέλος** της **Συγκλήτου**, αλλά μπορεί να **παρίσταται** χωρίς δικαίωμα ψήφου (άρθρο 8, παρ. 19 του ν.4009/11).

Με τις διατάξεις αυτές, συνδυαστικά και με την **κατάργηση** του Πρυτανικού Συμβουλίου, ο νυν υπουργός Παιδείας, πέτυχε – με ομολογουμένως ευφυώς πονηρό τρόπο – σοβαρό πλήγμα στη **συλλογικότητα** που εξέφραζε ο αιρετός και με ενιαία εκλογή χαρακτήρας των Πρυτανικών Αρχών και οι με το νόμο ονομασμένες και θεσμοθετημένες αρμοδιότητες των Αντιπρυτάνεων. Με τον τρόπο αυτό, η με ευρεία και στέρεη νομιμοποίηση λήψη αποφάσεων των Πρυτανικών Αρχών, εξαφανίζεται και στην θέση της μπαίνει ένα «άθροισμα» από μονομελή όργανα διοίκησης: ο Πρύτανης και – στο βαθμό που θα ορίζονται από τον Πρύτανη με την έγκριση του συμβουλίου – οι Αναπληρωτές (του) Πρύτανη, με όποιες αρμοδιότητες εκείνος τους εκχωρήσει και τις εγκρίνει το συμβούλιο.

Το σημείο αυτό είναι για μένα ιδιαίτερα προβληματικό:

(i) Τα προαναφερθέντα εξασθενούν εξαιρετικά την νομιμοποίηση του Αναπληρωτή (του) Πρύτανη να λαμβάνει – και μάλιστα ατομικά – αποφάσεις.

(ii) Αν και το προηγούμενο νομικό πλαίσιο δεν ήταν ό,τι καλλίτερο, εντούτοις δεν θεωρώ ως λύση την ύπαρξη του συμβουλίου, το οποίο θεσμοθετήθηκε με τρόπο που παραβιάζει την συνταγματικά κατοχυρωμένη αυτοδιοίκηση των ΑΕΙ (λόγω ύπαρξης των εξωτερικών μελών) και το οποίο εκλέγεται με εντελώς θολές διατάξεις αμφιβόλου νομιμότητας, ή ακόμα και λογικής. Κατά συνέπεια έχω πρόβλημα να κατέχω μία θέση ευθύνης ελέω ενός οργάνου του οποίου την σκοπιμότητα, αλλά και νομιμότητα έχω εγγράφως αμφισβητήσει.

(iii) Τα πράγματα επιδεινώνονται από το γεγονός ότι οι Αντιπρυτάνεις παύουν να είναι μέλη της Συγκλήτου.

(ε) Τόσο με την ιδιότητα του αντιπρύτανη, όσο και του απλού μέλους ΔΕΠ του Πανεπιστημίου Κρήτης, έχω υπογράψει όλες τις αιτήσεις ακύρωσης ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας που κατέθεσαν τα πανεπιστήμια συνολικά, καθώς και φορείς διδασκόντων του Ιδρύματος, γιατί **έχω πεισθεί** ότι ο ν.4009/11 περιλαμβάνει **διατάξεις αμφιβόλου συνταγματικότητας** και στο πνεύμα του **αυταρχισμού** που τις διέπει, επιχειρεί να εγκαθιδρύσει ένα πλαίσιο που **αποδομεί την πανεπιστημιακή εκπαίδευση**

- δημιουργώντας πολλαπλά κέντρα λήψης αποφάσεων και οδηγώντας έτσι σε διαρκείς προστριβές και δυσλειτουργίες, ιδιαίτερα μάλιστα με την αποδυνάμωση, ή και την πλήρη κατάργηση των μέχρι σήμερα λειτουργούντων συλλογικών οργάνων (ΓΣ, ΓΣΕΣ, Πρυτανικό Συμβούλιο, Σύγκλητος), υπέρ μονομελών οργάνων (πρύτανης), ή οργάνων χωρίς λογοδοσία στην Πανεπιστημιακή Κοινότητα (συμβούλιο), σε βαθμό που συνιστά **ολιγαρχική** εκτροπή, καθώς καταργείται η συμμετοχή μεγάλου μέρους της Πανεπιστημιακής Κοινότητας στην εκλογή οργάνων διοίκησης, ή στην λήψη αποφάσεων⁵.
- αναιρώντας σταδιακά την υποχρέωση της Πολιτείας για παροχή της απαραίτητης οικονομικής ενίσχυσης ώστε να υπάρχει εκπαίδευση και έρευνα χωρίς χειραγώγηση από παράγοντες ξένους προς αυτές,
- στοχεύοντας στην ακύρωση της δημόσιας πανεπιστημιακής εκπαίδευσης, ώστε έμμεσα να ανοίξει

⁴Αυτήν ακριβώς την ερμηνεία διατυπώνει ο γ.γ. του Υπουργείου Παιδείας στην σχετική εγκύκλιό του Φ.122.1/759/109090/Β2/18-9-12.

⁵Στην εκλογή των εξασθενημένων πλέον συλλογικών οργάνων, συμμετέχουν μόνο τα (πρώην) μέλη ΔΕΠ (ή ούτε καν αυτά, όπως στην εκλογή των εξωτερικών μελών του συμβουλίου – πρβλ. υποσημείωση 15 πιο κάτω), και μάλιστα σε καίριες περιπτώσεις, εκλέγοντας από λίστες προεπιλογής που καταρτίζονται από το ολιγομελές σώμα των 8 εσωτερικών και 6 εξωτερικών μελών του συμβουλίου (εκλογή πρύτανη, ή κοσμήτορα). Τα υπόλοιπα μέλη της κοινότητας (διοικητικό προσωπικό, ΕΔΙΠ, ΕΕΠ, ΕΤΕΠ, φοιτητές), πρακτικά δεν υπάρχουν στα συλλογικά όργανα.

ο δρόμος για τα ιδιωτικά συμφέροντα, αφού αυτή τη στιγμή το Σύνταγμα προστατεύει (ακόμα) τον δημόσιο χαρακτήρα της εκπαίδευσης⁶.

Επιπροσθέτως, είναι ένα πλαίσιο νομοτεχνικά απαράδεκτο, με πολλαπλά κενά και ασάφειες, μη επιδεχόμενο ουσιώδη βελτίωση, το οποίο, στους 15 μήνες εφαρμογής του, προκάλεσε σύγχυση στη λειτουργία των πανεπιστημίων, κάνοντας εφιαλτική την καθημερινότητά τους. Έξησα από κοντά αυτό, καθώς και την αγωνιώδη προσπάθεια του διοικητικού, αλλά και του διδακτικού προσωπικού να υπερπηδηθούν τα πολλά και πολύπλευρα αδιέξοδα που δημιουργήθηκαν λόγω των ασαφειών και κακοτεχνιών του νόμου αυτού⁷.

(στ) Μετά από 15 και πλέον μήνες στην Πρυτανεία και την καθημερινή τριβή με όλα αυτά τα θέματα και την επικοινωνία με το υπουργείο, έχω πεισθεί ότι αυτό το νομικό πλαίσιο αποτελεί - με κακότεχο τρόπο είναι αλήθεια - την προσπάθεια εφαρμογής συγκεκριμένης πολιτικής για τα πανεπιστήμια, με την οποία επίσης διαφωνώ θεμελιωδώς:

- Είναι ίσως διεθνής τάση εδώ και αρκετά χρόνια, τα πανεπιστήμια να αλλάζουν χαρακτήρα. Η υψηλής ποιότητας εκπαίδευση, σε συνδυασμό με την μαζικότητά της στοιχίζει πολύ. Εξ αιτίας αυτού, το κράτος αν και επιθυμεί την εξειδικευμένη γνώση που εν δυνάμει μπορεί να παρέχουν τα πανεπιστήμια, εντούτοις δεν μπορεί, ή και δεν θέλει να δαπανά τόσο πολλά, χωρίς όμως και να μπορεί, ή να θέλει να αναστρέψει το ρεύμα που οδήγησε στην μαζικότητα της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης (π.χ. βλ. τις εξαγγελίες του νυν υπουργού Παιδείας για την διατήρηση του ίδιου αριθμού εισακτέων). Άρα απαιτείται η χρηματοδότηση από μη κρατικούς χρηματοδότες, κυρίως δε την αγορά.

Κατά συνέπεια, σύμφωνα με την κυρίαρχη πολιτική, το πανεπιστήμιο από **δημόσιο** και **ανεξάρτητο** από την αγορά, θα πρέπει να μετατραπεί σε **επιχειρηματικό** και **χειραγωγούμενο** από αυτήν.

- Από πολύ νωρίς έχω ξεκαθαρίσει ότι διαφωνώ με μια τέτοια προοπτική.

- Όπως όλες οι ιδέες που εισάγονται στην Ελλάδα απ' έξω, έτσι και η τάση αυτή στα πανεπιστήμια, πολιτικά υλοποιείται πρόχειρα, κακότεχνα και με ιδιοτελή συχνά κίνητρα. Ο ν.4009/11 και η συναίνεση που τελικά φαίνεται ότι έχει και στα κόμματα της (εφιαλτικής όπως εξελίχθηκε) συγκυβέρνησης, αλλά και σε μέρος της πανεπιστημιακής κοινότητας, δεν είναι τυχαία.

Σε ό,τι με αφορά όμως, παραμένει επιτακτικό μέσα μου το να είμαι συνεπής, αφ' ενός μεν προς αυτό που θεμελιωδώς θεωρούσα και θεωρώ ότι είναι το πανεπιστήμιο, αφ' ετέρου δε προς την Πανεπιστημιακή Κοινότητα με τις δεσμεύσεις που ανέλαβα απέναντί της πριν και μετά την εκλογή μου ως αντιπρύτανης και απορρέουν από τις σχετικές αποφάσεις της Συγκλήτου του Ιδρύματος για την αλλαγή του νομικού πλαισίου της ελληνικής τριτοβάθμιας εκπαίδευσης (συνεδρίες 282/8-12-10, 290/7-7-11, 291/15-9-11, 296/15-12-11).

3. Μέρα με την μέρα και παρά τη προσπάθειά μου να ενεργώ υποθέτοντας ως δεδομένες τις κατ' αρχήν καλές προθέσεις του Υπουργείου Παιδείας, οδηγήθηκα τελικά όχι μόνο να μην μπορώ πια να πιστέψω στις καλές αυτές προθέσεις, αλλά αντίθετα, να αντιλαμβάνομαι ότι επιχειρείται να αλλάξει η φυσιογνωμία και ο κοινωνικός ρόλος του πανεπιστημίου στην κατεύθυνση που σκιαγράφησα πιο πάνω, ενώ παράλληλα στις παρούσες συνθήκες κοινωνικής και οικονομικής ρευστότητας αποκτά σημαντική πιθανότητα επιτυχίας η προσπάθεια εξωθεσμικών παραγόντων να καρπωθούν την πολύπλευρη δυναμική των πανεπιστημίων:

-την σε πολλές περιπτώσεις μεγάλη περιουσία,

-τον έλεγχο της εξειδικευμένης επιστημονικής αγοράς,

-την διαχείριση μεγάλων οικονομικών πακέτων μέσω ερευνητικών και αναπτυξιακών προγραμμάτων,

-την άσκηση εξουσίας στο κοινωνικό σύνολο, μέσω του status που (ακόμα) διατηρούν τα πανεπιστήμια στην ελληνική (και όχι μόνον) κοινωνία.

Μια τέτοια προσπάθεια συνοδεύεται και συνεπικουρείται από τη σαφή **πολιτική** μιας σταδιακής αλλά

---

⁶Τούτο ήδη επιχειρήθηκε **πραξικοπηματικά**, με την «πράξη νομοθετικού περιεχομένου», ΦΕΚ 229Α/19-11-12, άρθρο 7 παρ.6, 10, 11, κάνοντας **κατάχρηση** της σχετικής συνταγματικής πρόβλεψης (άρθρο 44 παρ.1 του Συντάγματος), ώστε **να αποφευχθεί έτσι η κοινοβουλευτική διαδικασία**.

⁷Η «φιλοσοφία» του ν.4009/11 είναι να εναποθέτει πολλά και ουσιώδη στο Οργανισμό και τον Εσωτερικό Κανονισμό κάθε ΑΕΙ, δημιουργώντας έτσι μια κακόηχη πολυφωνία μεταξύ των πανεπιστημίων που - όπως επισημάνθηκε από πολλές πλευρές στην 70^η Σύνοδο των Πρυτάνεων 28-30/6/12 - γρήγορα θα οδηγήσει σε αδιέξοδα και νομικού χαρακτήρα εμπλοκές (υπάρχουν συνολικά 107 διάσπαρτες διατάξεις του ν.4009/11, που αφορούν σε θέματα που θα πρέπει να ρυθμίζονται με τον Οργανισμό κάθε ΑΕΙ). Επίσης, στο προσδιοριζόμενο χρονοδιάγραμμα, υπό την ρητή **απειλή** καταργήσεων και συγχωνεύσεων ιδρυμάτων και τμημάτων, και εξ αιτίας των νομικών κακοτεχνιών του ν.4009/11 που έχουν κάνει εφιαλτική την καθημερινή λειτουργία των πανεπιστημίων, δεν διασφαλίζεται η απαραίτητη ηρεμία και περισυλλογή για να συνταχθεί Οργανισμός και Εσωτερικός Κανονισμός που να μην πάσχουν σοβαρά και από νομικής πλευράς και από πλευράς ουσίας.

με γρήγορο ρυθμό εντεινόμενης **οικονομικής ασφυξίας** και **διοικητικής παράλυσης** των πανεπιστημίων, που προφανώς **δεν είναι διαχειρίσιμη** από καμία πανεπιστημιακή διοίκηση, όσο ικανή και αν είναι και όσο καλές προθέσεις και αν έχει. Ταυτόχρονα, τα προβλήματα που με βεβαιότητα συνεπάγεται η ασφυξία αυτή, θα χρεωθούν στην «ανικανότητα», ή και την «κακοδιαχείριση» των διοικήσεων των πανεπιστημίων.

Κατά την άποψή μου, λόγω των ανωτέρω, οι εκλεγμένες διοικήσεις των πανεπιστημίων υφίστανται και θα υφίστανται εξαιρετικά εκβιαστικές πολιτικές, με κύριο μοχλό πίεσης

- τον περιορισμένο, ή και μη εγκρινόμενο τακτικό προϋπολογισμό⁸
  - τον κουτσουρεμένο προϋπολογισμό του Προγράμματος Δημοσίων Επενδύσεων⁹,
  - τον ανεπαρκή προϋπολογισμό για τη δωρεάν σίτιση φοιτητών¹⁰,
  - την συρρίκνωση του μόνιμου προσωπικού όλων των κατηγοριών (διδακτικού, διοικητικού, τεχνικού)¹¹,
  - την εξαφάνιση των επί συμβάσει εργαζομένων (διδακτικού προσωπικού, αλλά και άλλων κατηγοριών εργαζομένων)¹²,
  - τη κατάργηση οργανικών θέσεων και τις απολύσεις προσωπικού¹³
- την συγχώνευση ιδρυμάτων, σχολών και τμημάτων με το λεγόμενο σχέδιο «ΑΘΗΝΑ», αυθαίρετα, αιφνιδιαστικά, με προσχηματικό διάλογο δύο μηνών και ενώ η νυν πολιτική ηγεσία του Υπουργείου Παιδείας διαβεβαίωνε για την ύπαρξη σοβαρού διαλόγου πριν από οποιαδήποτε σχετική ενέργεια..

4. Βάσει των παραπάνω εκτιμώ ότι η κατάσταση δεν είναι πια διαχειρίσιμη, άρα έχει αποδυναμωθεί μέσα μου το κίνητρο που με ενεργοποιούσε στην εκτέλεση των καθηκόντων μου. Ταυτόχρονα,

(α) Αισθάνομαι θεμελιώδεις αντιφάσεις, δεδομένου ότι έχω εκφράσει με το πιο ισχυρό τρόπο την αντίθεσή μου στο νέο νομικό πλαίσιο, σε πάμπολλες περιπτώσεις, με ποικίλους τρόπους και από διαφορετικές θέσεις.

(β) Δεν θέλω να νομιμοποιηθεί η θέση ευθύνης που θα έχω από ένα διοικητικό όργανο του οποίου την σκοπιμότητα και νομιμότητα έχω αμφισβητήσει και αμφισβητώ νομικά και πολιτικά.

(γ) Δεν μπορώ να διατηρώ μια θέση ευθύνης εξ αιτίας της οποίας **εκ των πραγμάτων** θα πρέπει να απολογούμαι για πολιτικές αποφάσεις για τις οποίες δεν είμαι υπεύθυνος ή και διαφωνώ ριζικά, ή να διαχειρίζομαι καταστάσεις με μέσα που είναι μαθηματικώς βέβαιο ότι δεν επαρκούν. Αισθάνομαι ότι θα αποτελώ έτσι **φορέα υλοποίησης μιας πολιτικής** που είμαι πεπεισμένος ότι **στοχεύει στη διάλυση του δημοσίου πανεπιστημίου και της ελληνικής κοινωνίας** γενικότερα και ασκείται από μία (συγκυβέρνηση, η οποία παραβιάζει με κάθε ευκολία το Σύνταγμα και αποφεύγει επίσης με κάθε ευκολία

⁸Λόγω μη έγκαιρης έγκρισης του προϋπολογισμού του Παν/μίου Κρήτης για το 2012 από το Υπουργείο Παιδείας, το πρώτο επτάμηνο του 2012 το Ίδρυμα λειτουργούσε σε πλήρη αβεβαιότητα με το 50% της κατ' αρχήν εγκριθείσας πίστωσης, αφού ήταν αδύνατον να εγκριθεί ο προϋπολογισμός αυτός χωρίς νέα νομοθετική ρύθμιση, πράγμα που έγινε πολύ αργοπορημένα τον Αύγουστο 2012 (13-8-12), μετά την ψήφιση του ν.4076/12. Το γεγονός αυτό προξένησε σοβαρές δυσλειτουργίες στο Ίδρυμα.

⁹Για το Παν/μιο Κρήτης εγκρίθηκαν 3.886.000€ για το οικονομικό έτος 2012, όταν μόνο οι συμβασιοποιημένες υποχρεώσεις του για το 2012 ανέρχονται σε 6.100.000€ περίπου. Η μείωση είναι 52% σε σχέση με το 2011.

¹⁰Οι υποχρεώσεις του Παν/μίου Κρήτης που προκύπτουν βάσει των συμβάσεων που έχει υπογράψει, ώστε να σιτίζεται δωρεάν ο ίδιος μέγιστος αριθμός φοιτητών με το 2011-12, είναι 2.100.000€. Όμως εγκρίθηκε 1.400.000€ για το οικονομικό έτος 2012, και μόνο μετά από ισχυρές πιέσεις, δόθηκε τον Οκτώβριο 2012 πρόσθετη επιχορήγηση 200.000€ και εγκρίθηκε η χρήση μέρους του υπάρχοντος ταμειακού υπολοίπου.

¹¹Π.χ. το διοικητικό προσωπικό του Παν/μίου Κρήτης έχει μειωθεί κατά 22,28% από τις αρχές του 2009 μέχρι σήμερα, και από τον Ιούλιο 2010 κ.ε. εκκρεμούν διορισμοί 48 μελών ΔΕΠ που αντιστοιχούν στο 9,5% των υπηρετούντων 496.

¹²Π.χ. για το 2011-12, οι πιστώσεις του ΠΔ 407/80 μειώθηκαν στο 50% των συμφωνημένων στον τετραετή προγραμματισμό 2009-2012, για δε το 2012-13 δόθηκαν ακόμα πιο μειωμένες (κατά 10% σε σχέση με το 2011-12) και μόνο μετά από συνεχείς και ισχυρές πιέσεις, μάλιστα δε, καθυστερημένα (12-10-12) και αφού είχαν ήδη αρχίσει τα μαθήματα του χειμερινού εξαμήνου.

¹³Με τον ν.4024/11 προβλέπεται η αυτοδίκαιη κατάργηση τουλάχιστον του 36,8% των οργανικών θέσεων του μόνιμου διοικητικού προσωπικού του Παν/μίου Κρήτης και του 26,3% των οργανικών θέσεων ΙΔΑΧ, εμφανίζοντας έτσι με τις εναπομένουσες θέσεις και συνυπολογίζοντας τους υπηρετούντες σε προσωποπαγείς θέσεις, πλασματική πληρότητα 100% σε μονίμους υπαλλήλους δημοσίου δικαίου και 100% σε υπαλλήλους ΙΔΑΧ. Είναι ακόμα πιο **εφιαλτικά** τα όσα ψηφίστηκαν με το νέο μνημόνιο (ν.4093/12) και με τις εντός των 30 επομένων ημερών αποφασισθείσες **τρεις** «πράξεις νομοθετικού περιεχομένου» που ακολούθησαν, κατά **κατάχρηση** της συνταγματικής πρόβλεψης, προκειμένου **να αποφευχθεί η κοινοβουλευτική διαδικασία**. Εντούτοις, η προσπάθεια που έχει καταβληθεί μέχρι στιγμής έχει αποτρέψει τα χειρότερα (το 12,8% του **συνόλου** του διοικητικού προσωπικού απειλήθηκαν με απόλυση, στο πλαίσιο μιας άνευ προηγουμένου ανθρωποφάγου επίθεσης, που ταυτόχρονα τους απαξιώνει και ως εργαζομένους), ενώ αυτό δεν κατέστη δυνατόν για 4 άλλα πανεπιστήμια. Στο σημείο αυτό το Υπουργείο Παιδείας παρέμεινε και παραμένει, αν όχι κρυφίως συναινετικό, τουλάχιστον απαθές και αμέτοχο.

τις κοινοβουλευτικές διαδικασίες (βλ. υποσημείωση 13 για την κατάχρηση του θεσμού των «πράξεων νομοθετικού περιεχομένου»). Μερικά παραδείγματα, αναφέρθηκαν ήδη πιο πάνω.

(δ) Στις συνθήκες αυτές (που επιβαρύνονται και από το καθόλου ευκαταφρόνητο βάρος διαχείρισης των καθημερινών θεμάτων), η Πρυτανεία επιφορτίστηκε επιπλέον και με την διενέργεια των εκλογών και την συγκρότηση σε σώμα του 1^{ου} συμβουλίου, με χρονικό ορίζοντα την **ρητά** διατυπωμένη στον ν.4076/12 ημερομηνία της 25^{ης}-10-12, δηλαδή, εντός μόλις 55 ημερών από την έναρξη του ακαδημαϊκού έτους και μόλις 34 από την δημοσίευση της απαιτούμενης υπουργικής απόφασης για τους όρους και την διαδικασία των εκλογών αυτών (21-9-12):

- Με εντελώς ασαφείς τους όρους για την πρόσκληση υποβολής υποψηφιοτήτων εξωτερικών μελών και ανυπαρξία **συγκεκριμένων** κριτηρίων για την επιλογή τους.

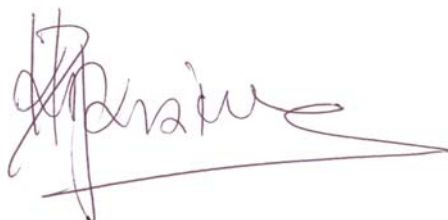
- Με πλειάδα **μπερδεμένων**, έως **παράδοξων** διατάξεων για τις εκλογές εσωτερικών μελών (βλ. ταξινομική ψήφο, που για το Παν/μιο Κρήτης έδωσε ακατανόητα αποτελέσματα) και διαδικασίες εκλογής πρακτικά ανεφάρμοστες (βλ. επιστολική ψήφος), ή με πολλά κενά για τον αδιάβλητο χαρακτήρα τους και την διασφάλιση του απορρήτου της ψήφου (βλ. ηλεκτρονική ψήφος).

- Με πλήρη ασάφεια για το πώς θα γινόταν (έστω και προσχηματικά) εκλογές του εκπροσώπου των φοιτητών στο συμβούλιο (δεν είναι τυχαίο ότι δεν υπήρξε κανένα ενδιαφέρον από τους φοιτητές).

- Με όλα τα προβλήματα για την λειτουργία της Συγκλήτου και των Τμημάτων κατά την μεταβατική περίοδο (π.χ., παραμένει ασαφές με ποια διαδικασία εκλέγονται μέχρι 31-12-12 οι νέοι πρόεδροι σε 10 από τα 17 τμήματα του Ιδρύματος, ενώ για 1 από τις 5 σχολές όπου πρέπει να εκλεγεί κοσμήτορας, η διαδικασία εκλογής παρουσιάζει σοβαρά νομικά κενά για όλα τα στάδιά της).

- Με την αμφισβήτηση όλων αυτών από μεγάλη μερίδα της πανεπιστημιακής κοινότητας¹⁴, στην οποία συμπεριλαμβάνομαι και εγώ.¹⁵

Οφείλω να ομολογήσω ότι **τα παραπάνω**, βλέποντάς τα συσσωρευτικά, **με υπερβαίνουν**. Ως εκ τούτου, μη επιθυμώντας να αποτελέσω μέρος μιας τέτοιας πολιτικής, αρνούμενος να αποδεχθώ την επιβαλλόμενη αλλαγή του χαρακτήρα του πανεπιστημίου, από δημόσιο και ανεξάρτητο από την αγορά, σε επιχειρηματικό και χειραγωγούμενο από αυτήν, και μη έχοντας πια ηθικό έρεισμα να συνεχίσω μια θητεία με αρμοδιότητες που θα μου εκχωρηθούν με την έγκριση ενός διοικητικού οργάνου του οποίου την νομιμότητα, αλλά και την σκοπιμότητα έχω αμφισβητήσει εγγράφως πολλές φορές, υπέβαλα σήμερα την παραίτησή μου από την θέση του Αντιπρύτανη Ακαδημαϊκών Υποθέσεων & Προσωπικού.

Κων/νος Τζανάκης

¹⁴Η συνολική αποχή κατά τις εκλογές των εσωτερικών μελών του συμβουλίου στις 5-11-12 ήταν 22,72% (η 4^η μεγαλύτερη σε σχέση με όλα τα πανεπιστήμια στα οποία έχουν γίνει εκλογές μέχρι στιγμής, μετά από τα παν/μια Αιγαίου, Γεωπονικό και Πατρών) και έφτασε στο 42,7% στις σχολές του Ρεθύμνου.

¹⁵Διαφώνησα ρητά για την όλη διαδικασία προκήρυξης των εκλογών και κατέθεσα την διαφωνία μου αρχικά στο Πρυτανικό Συμβούλιο στις 12/9/12 (ενημερώνοντας την Πανεπιστημιακή Κοινότητα στις 14/9/12) και μετά για τον τρόπο συνέχισης της διαδικασίας, στις συνεδρίες 19/9/12, 8/10/12, 17/10/12, 19/10/12, 23/10/12, 7/11/12. Στο τόσο ασφυκτικό χρονοδιάγραμμα – που αν και επιχειρήθηκε, φυσικά δεν τηρήθηκε, όπως ήταν εξ αρχής προφανές ότι θα συνέβαινε – δεν μπορούσε να διασφαλιστεί η αρτιότητα της εκλογικής διαδικασίας, αλλά ούτε και η δεοντολογικά ορθή λειτουργία των εμπλεκόμενων σε αυτήν. Ενδεικτικό παραμένει το γεγονός ότι η εκλογή των 6 εξωτερικών μελών του συμβουλίου από τα 8 εσωτερικά έγινε εν αγνοία της Πανεπιστημιακής Κοινότητας (εμού συμπεριλαμβανομένου) και απλώς ανακοινώθηκε περιληπτικά το αποτέλεσμα στα News University στις 15/11/12, χωρίς καν τα πλήρη αποτελέσματα, που είναι και χαρακτηριστικά του ύφους και του είδους διοίκησης που θα ασκηθεί στην «νέα εποχή»: Για την επιλογή καθενός υποψηφίου σύμφωνα με τον νόμο έπρεπε να γίνει χωριστή φανερά ψηφοφορία. Από τους 26 υποψηφίους, οι 6 που εξελέγησαν, έλαβαν ακριβώς 7 ψήφους ο καθένας, ενώ καθένας από τους υπόλοιπους 20 έλαβε ακριβώς 0 ψήφους (ένα μέλος δεν συμμετείχε σε καμία από τις 26 χωριστές «ψηφοφορίες» που έγιναν)!